

Warszawa, dnia 16 maja 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 250/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Zenon Stankiewicz

Protokolant Karolina Kożuchowska

po rozpoznaniu dnia 16 maja 2017 r. w Warszawie

sprawy M. K. syna P. i D. ur. (...) w S.

obwinionego za czyn z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dn. 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie

z dnia 7 listopada 2016 r. sygn. akt IV W 1835/15

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz 50 złotych jako zryczałtowane koszty postępowania.

Sygn. akt VI Ka 250/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 16 maja 2017r.

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie został zaskarżony przez obwinionego, w całości. Apelacja ta nie jest zasadna. Przywołane przez skarżącego argumenty, których źródłem jest treść uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 września 2015r.

w sprawie K 3/13, nie pozbawiają waloru słuszności wywodom uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Istotnie, w orzeczeniu K 3/13 stwierdził Trybunał min., iż właściciel lub posiadacz pojazdu nie ma obowiązku wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, jeżeli sam tym pojazdem kierował lub go używał i dopuścił się np. wykroczenia przekroczenia prędkości zarejestrowanego za pomocą urządzenia rejestrującego. W innym – nie sprzecznym co do istoty z wyżej przywołanym - wyroku z dnia 12 marca 2014 r., sygn. P 27/13, Trybunał uznał m.in., że art. 96 § 3 k.w. jest zgodny z art. 2 Konstytucji, w tym wynikającą z tego przepisu zasadą zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa. Stwierdził też, że ustawodawca nie zastawił pułapki na właściciela lub posiadacza pojazdu, bowiem ten - wezwany do wskazania kierującego pojazdem - ma pięć różnych możliwości reakcji na wezwanie.

Źródłem obowiązku wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzono pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, którego adresatem został właściciel lub posiadacz pojazdu, jest przepis art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym. Trafnie wywodzi Sąd Rejonowy, że gdyby ustawodawca nie ustanowił normy sankcjonującej dla ustanowionego obowiązku (tj. art. 96§3 Kodeksu wykroczeń), to norma sankcjonowana byłaby martwą literą prawa. W realiach rozpoznawanej sprawy obwiniony mógł – i powinien - złożyć

oświadczenie, iż nikomu nie powierzał pojazdu. Nie przesądzałyoby to samooskarżenia. Obwinionego chroni bowiem zasada domniemania niewinności (art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w.). Zgodnie z zasadą ciężaru dowodu, to na oskarżycielu – tu: Straży Miejskiej, spoczywa obowiązek udowodnienia okoliczności składających się na zespół ustawowych znamion wykroczenia (w konkretnym przypadku – art. 92§1 k.w.).Pogląd odmienny klóciłby się z zasadami sprawiedliwości społecznej, zapewniając bezkarność sprawcom naruszeń zasad ruchu drogowego, o ile nie zostaną zatrzymani bezpośrednio w chwili popełnienia czynu zabronionego.

Podzielając więc wywody uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia i nie znajdując podstaw do uznania wymierzonej kary za nadmiernie surową, należało utrzymać wyrok w mocy.